

udtale, at det alene er Hensynet til Lovens midlertidige — forhaabentlig kortvarige — Bestaaen, der afholder dem fra at foreslaa Dommerne i den militære Højesteret udnævnte for Livstid. (Nr. 30).

Flertallet lægger megen Vægt paa, at ingen berøves sin borgerlige Ære ved Dom, uden at der gives ham Lejlighed til at paaanke Dommen. (Nr. 32). Dette bør i Fredstid gælde ubetinget, selv om Dommen afsiges paa Sotogt. (Nr. 34). Flertallet venter ikke, at dette vil foranledige nogen betydelig Forøgelse af det Antal Sager, der paaankes, men det vil i enkelte Tilfælde kunne blive afgørende for en Mands hele Liv.

Det vil med Hensyn til Indlæg og andre Aktstykker, der ere fremlagte i Krigsretten, spare Arbejde og Tid at fremsende Originalerne til Overkrigsretten i Stedet for at tage Udskrift af dem. (Nr. 38).

Det anses for naturligt, at Rettens Formand oplæser Dommen, men det vil volde unødigt Ulejlighed at lade andre Ud-færdigelser fra Retten underskrive af flere end et Medlem af denne. (Nr. 40 og 41).

Et *Mindretal* (Andreasen, Borghjerg og N. C. Christensen) frygter for, at en mindre Revision af den militære Retspleje som den af Regeringen foreslaaede under de forhaandenværende Omstændigheder let kan blive af betydelig Varighed og udskyde Tidspunktet for den endelige, saa haardt tiltrængte Reform.

Mindretallet erkender, at der under Udvalgsarbejdet ved Samarbejde fra alle Sider er foretaget flere Forbedringer, og deltager i næsten alle Udvalgets eller dets Flertals Ændringsforslag, men maa anse det for ønskeligt, at Folketinget benytter Lejligheden til at gennemføre noget videre-gaaende Fremskridt, i hvilken Henseende Mindretallet er væsenlig enig med et andet Mindretal (Alfr. Christensen). Mindretallet stiller sammen med dette andet Mindretal nedenstaaende Ændringsforslag og kan ikke erkende, at de skulde være uigennemførlige, saa meget mindre som ingen paa nærværende Stadium kan have sikker Kendskab til Landstingets Stilling til Sagen.

Udvalgets *andet Mindretal* (Alfred Christensen) ønsker i fuldt saa høj Grad som Flertallet at gennemføre en Reform i den militære Retspleje, men finder i Modsætning til Flertallet Tidspunktet belejligt for en virkelig Reform i moderne Retning med Indførelse af saadanne Forbedringer, om hvis Hensigtsmæssighed man i Virkeligheden fra enhver — ikke helt reaktionær — Side er enig. At saadanne Kravs Opretholdelse skulde kunne hindre en Reformlovs Gennemførelse, kan man ikke erkende.

Paa den anden Side har man fra Udvalgets Flertal mødt en saadan Imødekommen til Fremme for Mindretallets Ønsker og Tanker, at man ikke kan undlade at udtale sin Paaskønnelse heraf. Dette har ført til principal eller subsidiaer Enighed med Flertallet om vigtige Ændringsforslag, saaledes Nr. 3, der sikrer Underklassernes Indflydelse og Rettigheder, Nr. 26, 29 og 30, der sikre de civile Dommeres Indflydelse i Appelretten og i Almindelighed ville forhindre, at Dommerne i Appelretten vælges med en bestemt Sag for Øje, og Nr. 39, der i Tilfælde af Stemmelighed udtaler sig til Gunst for den for den anklagede lempe-ligste Afgørelse.

Men paa store principielle Spørgsmaal har Mindretallet stødt paa Modstand hos Flertallet og maa staa alene om at hævde Standpunkter, hvis Rigtighed neppe vil modsiges af mange. Saaledes Nr. 1, der tilsigter at indskrænke Krigsrettens Myndighed til alene at angaa militære Tjenesteforhold. At behandle Forbrydelser, der *alene* ere Brud paa almindelige borgerlige Love, ved en Krigsret, hvis Dommere mangle den sædvanlige juridiske Uddannelse, anser man for en gammel, men ingenlunde ærværdig Levning fra Fortiden — da Soldaterne laa i Tjenesten i flere Aar, end de nu ligge Maaneder —, som man nu ønsker at benytte Lejligheden til at blive af med.

Nr. 4 udtaler det selvfølgelig, at en Afstemning i en kollegial Ret neppe kan tænkes at gaa for sig paa forsvarlig Maade uden efter forudgaaet Drøftelse, hvorfor man vil aabne Vejen for en saadan Drøftelses Lovlighed.